

ဘာသာတရား

အဆိပ်သင့်သွားသော အချစ်
နှင့် ထောင်တွင်းတွေ့ကြုံ ဇာတ်လမ်းစုံ

2002.GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

အဆိပ်သင့်သွားသောအချစ်

ဘဏ်း

အဆိပ်သင့်သွားသော အချစ်

ဤသို့ဖြင့်ပင် ခင်ခင်ဦးနှင့် ကျွန်တော်တို့ သည် အချစ်အကြောင်းကို ဆွေးနွေးသလို ဖြစ်သွား ရသည် ။ နေရာက ဗဟိုအကျဉ်းထောင်၏ အမျိုးသမီးဆောင်၊ သူမက လူသတ်မှုဖြင့် အပြစ်ပေးခံ ရသော အကျဉ်း သမား၊ ကျွန်တော်က ထောင်မှူး။

ခင်ခင်ဦးအား လူသတ်မှုဖြင့် အပြစ်ဒဏ်ပေးလိုက်ပြီ ဆိုသောအခါ သူမသည် နှစ်ဝက်မျှနေ ခဲ့ရသော အချုပ်ဆောင်မှ ကျွန်တော် ယာယီ တာဝန်ယူထားရသော ထောင်ကျဆောင်သို့ အပြီး ပြောင်းရွှေ့လိုက်ရသည် ။

ဤတွင် သူမနှင့် ကျွန်တော် တွေ့လေတော့သည် ။

သေးသွယ်ပါးလှပ်လွန်းလှသော ကိုယ်ထည်၊ ဖြူဖွေးသော်လည်း ခန်းခြောက်သော အသားအရေ၊ တောက်ပဝိုင်းစက်သော မျက်လုံး၊ ပေါ်လွင်သော နှာတံ၊ ပိပြားသော နှုတ်ခမ်းတို့ ကြောင့် တစ်ချိန်အခါက မိန်းမချောတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့မည်မှာ အမှန်၊ ယခုတော့ အရာရာသည် လျှော့ကျသွားချေပြီ။ ရောဂါတစ်ခုကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူလို ချို့ယွင်းအားနည်းနေသည် ။

ယေဘုယျအားဖြင့် မိမိအဆောင်သို့ ရောက်လာကြသော အကျဉ်းသားများ ရာဇဝင်ကို မှတ်တမ်းတင်ရသော အလုပ်မှာ ကျွန်တော်တို့ ကဲ့သို့ အဆောင်မှူးတို့ ၏ တာဝန်ဖြစ်သည် ။ ထို့ကြောင့် ခင်ခင်ဦးကို မေးမြန်းရတော့သည် ။

အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ့်ငါးနှစ် ကျော်ခဲ့ပြီး ပညာတတ်၊ ဥစ္စာပေါ၊

အထက်တန်းလွှာ အမျိုးသမီးတို့ ကို ဒေါ်ဟု တပ်ခေါ်ရမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ထက် အသက်ငယ်သော အကျဉ်းသူကို အလိုအလျောက် ပင် ခင်ခင်ဦးဟု ခေါ်ဖြစ်သွားသည်။ ။

ယင်းသည် ပြဿနာ မဟုတ်ပါ။ အဓိကကိစ္စမှာ သူမ ဘာကြောင့် ထောင်ဒဏ် အပြစ်ပေး ခံရသည် ဟူသော အချက်သာဖြစ်ပါသည်။ ။ ဤတွင် စာလေး မတောက်တစ်ခေါက် ရေးတတ်သော ကျွန်တော်၏ အမေးအမြန်းထူမိခြင်းက သူမအတွက် ရင်ဖွင့်စရာ ဖြစ်သွားသည်။ ။

"ပြောရရင်တော့ ဆရာရယ်၊ ကျွန်မ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် ဒုတိယနှစ် ရောက်ချိန်ကစပြီး အချစ်အကြောင်း သိခဲ့ရတာပါပဲ။ သာမန်အားဖြင့် ကျွန်မဟာ စွဲမက်စရာ မိန်းမတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူး လို့ ထင်ခဲ့တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျောင်းသား လေးငါးဆယ်ဦးမက ချစ်ရေးဆိုလာတဲ့ အခါမှာ ငါဟာ မိန်းမပဲ ဆိုတာ သဘောပေါက်လာရတယ်။ သူတို့ ကျွန်မကို ချဉ်းကပ်ပုံချင်း မတူကြဘူးလေ၊ တစ်မျိုးစီ။ ဒီတော့မှ ယောက်ျားဆိုတာ အမျိုးမျိုးပါလားလို့ အတွေးရောက်လာတဲ့ ကျွန်မဟာ အချစ်တံခါးကို ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဘွဲ့ရတဲ့ အထိ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်တုံ့မပြန်ဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ သူတို့ နဲ့ အလိုက်သင့် ဆက်ဆံနေရပေမယ့် စိတ်ထဲက ရယ်ချင်နေတယ်။

အဲဒီလို ဖြစ်ရအောင်လည်း ကျွန်မရင်ထဲ တနင့်တပိုး ခံစားရအောင် အခြေအနေတစ်ခုက ဖန်တီးပေးလိုက်တယ်လေ၊ တောင်ကြီးကအပြန်ကားမှောက်တဲ့ အထဲမှာ ကျွန်မ မိဘနှစ်ပါးလုံး ပါသွားတဲ့ ကိစ္စပဲ"

"ဟာ ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ"

သူမ စကားအဆုံးတွင် ကျွန်တော် ဝင်ပြောဖြစ်သည်။ ။ အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်နေဟန် တူသော ခင်ခင်ဦးက ကျွန်တော့်စကားအတွက် ဘာမှ မတုံ့ပြန်ဘဲ သူ ပြောလိုရာကိုသာ ဆက်ပြောနေသည်။ ။

"အဲဒီတုန်းက ကျွန်မ စီးပွားရေးတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်လေ၊ စားမေးပွဲကလည်း အရေးကြီး၊ နာရေးကလည်း ကြုံနေ၊ တစ်ဦးတည်းသော သမီး ဖြစ်ရတဲ့ အထဲမှာ အိမ်မှာ က အိမ်ဖော်ဆိုပေမယ့် ကိုယ့်အဒေါ်လို တွယ်တာရတဲ့ ဒေါ်အေးကြီးနဲ့ ကျွန်မဘဝဟာ အရူးမီးဝိုင်းပါပဲ။ ဆွေမျိုး အသိုက်အဝန်းကလည်း များများ မရှိ၊ ဒါပေမဲ့ သိပ်ချမ်းသာတယ်ဆိုတဲ့ အချက်က ကျွန်မအတွက် အကူအညီအများကြီးရလိုက်တယ်။ အားလုံး ကိစ္စတွေ ပြီးဆုံးသွားတော့ ကျွန်မမှာ အထီးကျန်မှုနဲ့ လူတွေကို မယုံတတ်တဲ့ စိတ်ပဲ ကျန်ခဲ့ပါတယ်"

တင်းမာနေသော သူမ၏ မျက်နှာက အမှန်တကယ် ယုံကြည်မှုကို ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်တော် သိထားလိုက်သည်။ ။

"ကျွန်မကို ဒေါ်အေးကြီးက အိမ်ထောင်ပြုဖို့ တိုက်တွန်းတယ်။ ထုံးစံအတိုင်း အလံမရှိတဲ့ ရထားဟာ မတင့်တယ်သလို၊ လင်သား၊ ခင်ပွန်း မရှိတဲ့ မိန်းမဟာလည်း မျက်နှာငယ်ရတဲ့ အကြောင်းတွေ၊ သူတတ်သမျှ မှတ်သမျှတွေကို ရွတ်ပြီး ပြောပြတယ်။ ဒါဆို 'ဒေါ်အေးကြီးကကော ဘာလို့ အိမ်ထောင်မပြုတာလဲ'လို့ ကျွန်မ ပြန်မေးလိုက်တယ်၊ 'ငါ့လို အခိုင်းအစေတစ်ယောက်ကို ဘယ်သူက လက်ထပ်ချင်မှာ လဲ'... တဲ့။ ။

ဟပ် ဟား... ဒါဆို၊ ကျွန်မကို လက်ထပ်ချင်ကြတာ ဥစ္စာပစ္စည်းချမ်းသာလို့ ပေါ့၊ အဲဒါကိုပဲ ကျွန်မ သဘောမတွေ့တာ၊ အချစ်ကို အချစ်နဲ့ မရှာဘဲ၊ ဘာကြောင့် အချစ်ကို အကြောင်းပြပြီး ငွေရှာနေကြတာလဲလို့ ၊ အလကား ငွေမုဆိုးတွေပါ ဆရာရယ်"

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးအကြား တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ ။

"စိတ်မရှိပါနဲ့ ခင်ခင်ဦး၊ ကိုမောင်မောင်နဲ့ တော့ လက်ထပ်ခဲ့တယ် နော်"

ကျွန်တော်က မမေးမဖြစ် မေးလိုက်ရသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့ အဲဒီအကြောင်းကို ဘယ်လိုပြောပြရမလဲလို့ ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာ"

"ပြောတတ်သလိုပဲ ပြောပါလား"

"ဒီလိုလေ... ကျွန်မ ကျောင်းပြီးလို့ နောက်တစ်နှစ်မှာ ပဲ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ရဲ့ ဦးလေးနဲ့ စီးပွားရေး အစုစပ်လုပ်ငန်းတစ်ခု တည်ထောင်လိုက်သည်။ ။ ကျွန်မမှာ ရှိတဲ့ ငွေကြေးတွေက များလွန်းတာတော့ မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေရော ကျွန်မပါ ဘာမှ အသုံးမဝင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငွေရော ကျွန်မပါ ဘာမှ အသုံးမဝင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ငွေကလည်း ဘဏ်ထဲမှာ အိပ်ပျော်နေသလို၊ ကျွန်မကလည်း ပညာတတ်ပြီး အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် အစုစပ်ထဲလုပ်တာပါ။ ကျွန်မက စာရင်းကိုင်ပေါ့"

"အဲဒီတော့ ပျင်းစရာ မကောင်းတော့ဘူးပေါ့"

"ပျော်စရာတောင် ကောင်းပါသေးတယ်"

သူမက အပြုံးမျက်လုံးဖြင့် ဆက်ပြောသည်။ ။

"လူတွေအကြောင်း အများကြီးသိရတယ်။ ငွေအကြောင်းကိုလည်း ကျောင်းမှာ သင်ရတာ ထက် အများကြီး ပိုပြီးသိလာရတယ်။ ငွေကို ငွေနဲ့ ခိုင်းစားရတာလောက် အမြတ်ထွက်တာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ ဆရာ၊ အသိဉာဏ်ရှိတဲ့ လူကိုတောင် ငွေနဲ့ ခိုင်းစားရတာသာ ကြည့်တော့"

"ခင်ခင်ဦး လုပ်ငန်းအောင်မြင်တယ်လို့ ပြောတာလား"

"အမှန်ပဲပေါ့ ဆရာ၊ ငွေတွေလေ တိုးပွားလိုက်တာများ အံ့ဩယူရတယ်။ လူကောင်း သုံးလေးဦးကိုလည်း တွေ့ရပါတယ်"

"အဲဒီ လူကောင်းတွေထဲမှာ ... ကိုမောင်မောင်လည်း ပါတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်၊ အဟင်း... ဆရာက ကိုမောင်မောင်လို့ သိထားတဲ့ ကျွန်မခင်ပွန်းဟာ ကျွန်မထက် ရှစ်နှစ်ငယ်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်ပါ"

"ဪ... ဟုတ်ကဲ့။ ကျွန်တော်က အထင်နဲ့ ပြောရတာမို့ပါ"

ကျွန်တော်က ခပ်ရွှင်ရွှင်လေး ဆက်မေးလိုက်မိသည်။

"ခင်ခင်ဦးရဲ့ အခိုင်အမာ ပိတ်လှောင်ထားတဲ့ အချစ်တံခါးကို ရိုက်ချိုးဖွင့်နိုင်တဲ့ သူရဲကောင်း လေးပေါ့။ ဟုတ်လား"

"ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးကို ရိုက်ချိုးဖွင့်တဲ့ လူမျိုးကို သူရဲကောင်းလို့ ခေါ်ရမှာ လား ဆရာ၊ ဘယ်လို ဘဝအဖော်မွန်မျိုးကို ရွေးရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မကို အကြောင်းကြားထားပြီးသားပါ"

သူမက မေးပြော ပြောနေသည်။

"ရေစက်ပါတယ်ဆိုတဲ့ သဘောပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရေစက်ကလေးကျမယ့် ဘုံဘိုင်ခေါင်းကို ဖွင့်လိုက်တဲ့ သူက ကျွန်မပဲ ဆရာ"

"ဪ... ဒါဆို မောင်မောင်က တံခါးရိုက်မချိုးလိုက်ရဘူးပေါ့"

"ဟုတ်ပါတယ်၊ မချိုးလိုက်ရဘူး၊ ကျွန်မ ဖွင့်ပေးလိုက်တဲ့ တံခါးကို အသာလေး လျှိုဝင်လာ တာပါ၊ ဒါကို အချစ်ကြောင့်လို့ တော့ မထင်လိုက်နဲ့ ဆရာ"

"ဗျာ... ကျွန်တော် နားမလည်နိုင်တော့ဘူး"

ကျွန်တော် အမှန်ကို ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

"ဒီလိုလေ၊ မောင်မောင်နဲ့ ကျွန်မ ပိုပြီး လက်ပွန်းတတီး ဖြစ်ရတာက အစုစပ်လုပ်ငန်းကို ခွဲလိုက်ပြီး ကိုယ်ပိုင် တည်ထောင်လိုက်တဲ့ အခါမှာ မောင်မောင်ဟာ ကျွန်မ လုပ်ငန်းရဲ့ ဦးဆောင်သူ ဖြစ်လာတယ်။ လူပျို ကိုယ်လွတ်၊ သိပ် ငွေရှာကောင်းတယ်"

"ခင်ခင်ဦးတို့ ... လုပ်ငန်းက ဘာလဲ"

"နယ်စပ်ကုန်သွယ်ရေးပေါ့၊ ပြည်တွင်းလိုအပ်ချက်က သိပ်များ နေ တော့၊ သိပ်ပြီး အကျိုးဖြစ်ထွန်းတာပဲ၊ မောင်မောင်က ကျွန်မ အိမ်မှာ ပဲ နေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခရီးထွက်နေတာက များ ပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ တပူးတ တွဲတွဲနေတာကို ပတ်ဝန်းကျင်တင်မကဘူး၊ ဒေါ်အေးကြီးကတောင် ပြောလာတယ်။ အဲဒီအထိ ကျွန်မတို့ ဘာမှ မဖြစ်ကြသေးဘူး"

ကျွန်တော် ဘာမှ ဝင်မပြောပါ။ ဘာဖြစ်လာမည်ကို သိသလိုလိုဖြင့် သူ့အပြောကိုသာ နားစွင့်နေမိသည် ။

"မယုံရတဲ့ ယောက်ျားတွေထဲမှာ တော့ မောင်မောင်က ကျွန်မ ယုံရ တဲ့ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီပေါ့။ သူက ဆယ်တန်းလောက်ပဲ အောင်တာ၊ စာ ရင်းအင်းနဲ့ စီးပွားရေးပညာကို ကျွန်မကပဲ သင်ပေးတာ၊ ဒီတော့ တပူး တွဲတွဲ ဖြစ်တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်တဲ့ မိန်းမတွေလိုပဲ ကျွန်မ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ စိတ်မကူးခဲ့ပါဘူး"

"ဒါဖြင့် ဘယ်လိုရေစက်ဆုံကြသလဲ ခင်ခင်ဦး၊ စပ်စုတယ်လို့ မထင် ပါနဲ့ ၊ သိချင်လွန်းလို့ ပါ၊ နောက်ပြီး ဒါဟာ ကိုယ်ရေးကိစ္စမျိုးဆိုတော့ ပြောချင်မှ ပြောပါ"

"သိပ်ပြောချင်တာပေါ့၊ ဆရာရယ်၊ ဆရာက စာတွေဘာတွေ ရေးတယ်ဆိုတော့၊ ကျွန်မ အထင်မှားနဲ့ အမြင်မှားကို ထောက်ပြနိုင်မလားလို့ "

"မထင်ပါနဲ့ ခင်ခင်ဦး၊ ကျွန်တော်ကလည်း သားမယားနဲ့ ပါပဲ။ စာရေးတယ်ဆိုတာလည်း ဝါသနာပါ။ အဲ... အချစ်အကြောင်းနဲ့ ပတ်သက်လို့ တော့ ဂဃနဏ သိလှတာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါ အမှန်အတိုင်းပြောတာ"

"အဲဒီလို ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဒေါက်ထောက်ကြည့်၊ ဒေါ်အေးကြီးကလည်း ကဲကဲဆတ် နေတော့ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ပြန်စူးစမ်းကြည့်မိတယ်။ ကျွန်မ မောင်မောင်ကို မချစ်တာတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေမဲ့ မောင်မောင့်ကို လုပ်ကိုင်ပေးနေရတာတွေ၊ သူ့လိုအပ်ချက်တွေ ဖြည့်စွမ်းပေးနေရတာတွေကို ကျေနပ်နေတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာလေး ချက်ပြုတ်ပြင်ဆင်ကျွေးရတာ တွေ၊ သူ့အသားအရောင်နဲ့ လိုက်ဖက်တဲ့ အဝတ်အစားလေးတွေ ဝတ်ဆင်ရတာတွေလည်း ကြည်နူးနေမိတယ်။ နောက်ပြီး သူ့အပြုံး၊ သူ့အရယ်၊ သူ့အကြည့်တွေကိုလည်း သိပ်သဘောကျတာပဲ"

ကျွန်တော် သူမကို နားမလည်စွာ ကြည့်နေမိသည် ။

"ဥပမာ ... ပြောရရင် သူ စားသောက်တဲ့ အခါ သူ ဇွန်းနဲ့ ခက်ရင်းကိုင်ပုံလေးကအစ၊ လက်သည်းညှပ်ပုံလေး အလယ်၊ ပုဆိုးဝတ်ပုံအဆုံး သိပ်ကို ကြည့်ကောင်းတာပဲလို့ ကျွန်မ ထင်နေတယ်။ အဆုံးပြောရရင် မောင်မောင် ပျော်နေတာ၊ ရွှင်နေတာ သက်သက်သာသာလေး နေထိုင်သွားလာ လှုပ်ရှားနေနိုင်အောင် ဖြည့်စွမ်းပေးနေရရင် ကျွန်မ သိပ်ပျော်တာပဲ၊ ဒါကို အချစ်လို့ ခေါ်မလား ဆရာ"

အဖြေရခက်သော ကျွန်တော်ထင်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဘာမှမပြောဖြစ်ဘဲ ဇေဝေဝေ အပြုံးမျိုးကိုသာ ပြုံးပြလိုက်ရသည် ။

"ကျွန်မကတော့ အချစ်လို့ မထင်ဘူး၊ မေတ္တာလို့ ထင်တယ်။ မေတ္တာ

ဆိုတာ ကိုယ့်အတွက် မကြည့်ဘဲ၊ ကိုယ်သဘောကျတဲ့ လူအတွက်ပဲ၊ သူ့ကို ပြုစုယုယချင်လို့ ပဲ၊ သူ့ကို ကျွန်မ လက်ထပ်တာ၊ မေတ္တာနဲ့ လက်ထပ်တာပေါ့ ဆရာ"

"ဒါဆို... မောင်မောင့်ဘက်ကရော"

"အဲဒီတုန်းကတော့ မပြောတတ်ဘူး၊ ကျွန်မက 'မင်းနဲ့ ငါ့ကို လူတွေပြောကုန်ကြပြီ၊ ဒီတော့ မင်းဘာသာ ဆုံးဖြတ်နော်၊ အလုပ်ကလည်း ခွဲမရ၊ မင်းအနေနဲ့ ကလည်း မမဘဝကို တာဝန်ယူလိုစိတ် ရှိတယ်ဆိုရင်ပေါ့လေ၊ မမတို့ လက်ထပ်ကြရအောင်'လို့ ကျွန်မက ပြောလိုက်တယ်။ 'မမဦးဘက်က ရော'လို့ သူက မေးတော့ 'မင်းသာ အနားမှာ ရှိပြီး ပြုစုခွင့်ရရင် ကျေနပ်တယ်၊ နောက်ပြီး မင်း ခွဲခွာသွားမှာ ကိုလည်း စိုးရိမ်မိတယ်'လို့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲ ပြောလိုက်တယ်"

"အဲဒါနဲ့ လက်ထပ်ဖြစ်ကြရော ဆိုပါတော့"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ လက်ထပ်ပြီးတော့လည်း အရင်ကထက် နည်းနည်းသာတဲ့ ဆက်ဆံ ရေးလောက်ပဲ ပိုကြပါတယ်။ မရှိမသေ ပြောရရင် ကျွန်မတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှာ လိင်ဆက်ဆံ ရေးကတော့ အလွန်နည်းလွန်းပါတယ်။ တစ်ခါတလေများ မလိုအပ်ဘူးလို့ တောင်ထင်ခဲ့ကြတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ ကိုယ် ရှုပ်နေကြတာကိုး"

"လိင်ဆက်ဆံရေး ကင်းမဲ့တဲ့ အချစ်ဟာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လှပြီး၊ အချစ်ကင်းမဲ့တဲ့ လိင်ဆက်ဆံရေးကျတော့ ရိုင်းပျက်ကြမ်းတမ်းတယ် ဆိုတဲ့ ရည်ညွှန်းချက်မျိုးကို ကျွန်တော် ကြားဖူး တယ် ခင်ခင်ဦး"

ကျွန်တော်က ချိန်ချိန်ဆဆဖြင့် ပြောပြလိုက်ရသည်။

"ကျွန်တော်တို့ အရှေ့တိုင်းသားတွေအဖို့ တော့ စိတ်ကူးယဉ် ဆန်ရ

တာကိုပဲ ကျေနပ်ကြ တယ်လို့ ထင်တာပဲဗျာ။ အိမ်ထောင်ရေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကတော့ အရေးကြီးဆုံးက တာဝန်ယူမှုပါပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ မောင်မောင်ဟာ ကျွန်မအပေါ် တာဝန်ယူမှု မလျော့ခဲ့ပါဘူး။ အိမ်ထောင်သက် ရှစ်နှစ်ပြည့်တော့မယ်လေ"

"သားသမီးကော..."

"မထွန်းကားခဲ့ဘူး၊ အဲဒါကတော့ ကျွန်မရဲ့ ချို့ယွင်းချက်ပါပဲ။ ကလေးမရနိုင်ဘူးလေ၊ ခေတ်မီဆေးပညာတွေနဲ့ ကြိုးပမ်းခဲ့ပေမယ့်၊ ဘာမှ ထူးခြားမလာဘူး၊ ထူးခြားလာတာကတော့ ကျွန်မရဲ့ ကျန်းမာရေးပဲ။ တစ်နှစ်ထက်တစ်နှစ် ရောဂါတစ်မျိုးပြီး တစ်မျိုးဝင်လာတယ်။ သွေးတိုး၊ နှလုံး၊ ဆီးချိုအပြင် အများအားဖြင့် မိန်းမရောဂါတွေပေါ့ ဆရာ"

သူမ၏ အသံများ တိမ်ဝင်သည် ကို ကျွန်တော် ကြားနေရသကဲ့သို့ ကျွန်တော်၏ သက်ပြင်း ရှိုက်သံကိုလည်း သူမ ကြားလိုက်ရမည် ထင်ပါသည်။ ။

"ကျွန်မရဲ့ ကျန်းမာရေးကတော့ တစ်ခုခုမှာ စိတ်ဝင်စားနေချိန်မျိုးမှာ တော့ သက်သာနေ တတ်ပါတယ်"

သူမက ဆွေးဆွေးမြည့်မြည့် ပြောနေသည်။ ။

"ကဲပါ ဆရာရယ်၊ လိုရင်းအကြောင်းကိုပဲ ပြောပါရစေတော့၊ ဒီလိုနဲ့ ဆရာတို့ ဆီ ရောက်မလာ ခင် တစ်ညမှာ တော့... အဲဒီညမှာ ကျွန်မတို့ ဘဝရဲ့ မှတ်တိုင်ပေါ့"

ဤစကားအရောက်တွင် ကျွန်တော်သည် ခင်ခင်ဦးကို ဂရုတစိုက် ကြည့်ဖြစ်လိုက်သည်။ ။ သူမ၏ အသံမှာ တက်ကြွဂုဏ်ယူဟန် ပါလာသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ည ဆယ့်တစ်နာရီလောက်မှာ မောင်မောင်လေ၊ အဆုံးအရှုံးတွေ အများကြီး ရလိုက်တဲ့ အသွင်နဲ့ ပြန်ရောက်လာတယ်။ တယ်လီဗေးရှင်း ထိုင်ကြည့်နေတဲ့ ကျွန်မကို နောက်ဘက်က သိုင်းဖက်ပြီး၊ 'မမဦး ကျွန်တော့် မမဦးရဲ့ မေတ္တာ စူးရှပြီ ထင်ပါရဲ့ ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွန်တော် မမဦး နားလည်သွားပြီ'ဆိုပြီး၊ မွတ်သိပ်တဲ့ အနမ်းတွေနဲ့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ပြုမူလာ တယ်။ ကျွန်မဆိုတာ ဘာရယ်မှန်းတောင် မစူးစမ်းနိုင်ဘဲ ဒီလောက် သေးကွေးပါးလှပ်တဲ့ ခန္ဓာကိုယ် လေးထဲက ဘယ်က အားအင်တွေ ရောက်လာသလဲ မသိပါဘူး။ ကျွန်မတို့ ပျော်ပစ်လိုက်တာ ညသန်းခေါင်ကျော်တဲ့ အထိပါပဲ..."

သန်းခေါင်ကျော် နံနက် (၂)နာရီလောက်အထိ ကျွန်မ အိပ်မပျော်ဘဲ ဧည့်ခန်းမှာ ဆက်ထိုင် နေမိပါတယ်။ မောင်မောင်ကတော့ နွမ်းမောမောနဲ့ အိပ်မောကျနေတယ်။ အဲ... အဲဒီအချိန်မှာ ပဲ တယ်လီဖုန်းမြည်သံ ကြားလိုက်ရတယ်လေ"

သူမ စကားရပ်သွားသည် ။ တအံ့တဩဖြင့် ငေးကြည့်နေသော ကျွန်တော့်ကို သူမက မချီတင်ကဲ အပြုံးဖြင့် တုံ့ပြန်သည် ။

"မနက် ခုနစ်နာရီလောက်မှာ နီးလာတဲ့ မောင်မောင်ဟာ ဧည့်ခန်းရဲ့ တယ်လီဗေးရှင်းရှေ့မှာ ထိုင်နေတဲ့ ကျွန်မကိုမြင်တော့ 'ဟင် မမဦး ဘယ်အချိန်က နီးသလဲ၊ ဟာ ညက အဝတ်အစားတွေ အတိုင်းပဲ၊ ဘာလဲ မအိပ်ဘဲ တစ်ညလုံး ဒီအတိုင်း ထိုင်နေတယ် ဟုတ်လား'ဆိုပြီး၊ တအံ့တဩနဲ့ မေးလည်း မေးရဲ့ ၊ သူ့မျက်လုံးတွေက စားပွဲပေါ်က စားပွဲပေါ်က သတင်းစာကို အလျင်စလို ကောက်ကိုင်လိုက်တယ်လေ..."

‘ဘာလဲ၊ ညိုမီရဲ့ သတင်းကို ရှာဖတ်မလို့ လား၊ မောင်မောင်’လို့ လည်း မေးလိုက်ရော၊ သူ... သူလေ ထစ်ထစ် အအနဲ့ ၊ ‘ဒါ ဒါကို မမ ဘယ်

လို... ဆိုပြီး၊ စကားမဆက်နိုင်တော့ဘဲ ကျွန်မကို ကြည့်တယ်။ ‘ဟုတ်တယ်၊ ညိုမီဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ဟာ တစ်ဦးဦးရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံး တယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကို မင်းဖတ်ချင်နေတာ မဟုတ်လားလို့ ‘သေဆုံးသွားတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကို မင်းဖတ်ချင်နေတာ မဟုတ်လားလို့ ‘လည်း မေးလိုက်ရော၊ သူ အံ့ဩထိတ်လန့်သွားတယ်။ ‘မမသိပြီးသားပါကွာ၊ မင်းဆီက သူလိုသလောက် ငွေညစ်လို့ မရတာကအစ၊ မင်းက လမ်းခွဲမယ် လို့ လည်း ပြောရော မင်းနဲ့ သူ အော်ကြီးဟစ်ကျယ် စကားများကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ မင်းလက်လွန် သွားခဲ့တယ် မဟုတ်လား မောင်မောင်’...

သူဟာ ကျွန်မရှေ့ ဆက်ဆံမှာ အရပ်ကြိုးပြတ် ဝင်ထိုင်တယ်။ ‘မင်းဖတ်ချင်တဲ့ သတင်း၊ စာမျက်နှာတစ်ဆယ်မှာ ပါပါတယ်ကွ၊ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်ကြောင့် မရှုမလှသေဆုံးနေတဲ့ ညိုမီအကြောင်း ဖတ်ရမှာ ပါလို့ ’ လည်း ကျွန်မ ပြောလိုက်ရော၊ ‘ဟာ အဲဒါ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး မမဦး၊ ကျွန်တော်နဲ့ ညိုမီ ပြဿနာတက်တာလည်း အမှန်၊ အငြင်းအခုံဖြစ်ပြီး သူ့လည်ပင်းကို ညှစ်ပြီး သတ်ခဲ့တာလည်း အမှန်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘာလက်နက်နဲ့မှ မသုံးခဲ့ဘူး။ ခုတော့ ကျည်ဆန်နှစ်တောင့်က ဘယ်လိုရောက်လာရတာလဲ’လို့ ကမူးရှူးထိုး မေးတော့တာပဲ...

ကျွန်မ ရှင်းပြမှ ဖြစ်တော့မှာ မို့ ထိုင်ရာက ထရပ်ပြီး၊ တီဗီကို ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ကျွန်မနဲ့ လုံးဝမသင့်တဲ့ တစ်ညလုံး ထိုင်သောက်ခဲ့တဲ့ ဘူးထဲက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ပြီး၊ မီးညှိလိုက် တယ်။ ဒီတုန်းက ကျွန်မလက်တွေ တုန်နေတာကြည့်ပြီး၊ ‘ဟင်... မမဦး၊ စီးကရက်တွေ ပြန်သောက် နေပြီ ဟုတ်လား’လို့ တောင် မောင်မောင်က စိုးရိမ်တကြီး မေးသေးတယ်။ အဲဒီလို ဂရုတစိုက် ရှိတာလေးတွေကြောင့် ကျွန်မ သူ့ကို သဘောကျနေတာ...

"ဒီလိုကွာ... ညက မင်းအိပ်ပျော်သွားပေမယ့် မမ အိပ်မရခဲ့ဘူး။ ဒါကြောင့် အိပ်ခန်းထဲက ထွက်ပြီး ဒီမှာ လာထိုင်နေတုန်း တယ်လီဖုန်းမြည်တယ်။ ကောက်ကိုင်လိုက်တော့ သူ့ကိုယ်သူ ညှိမီ လို့ ဆိုတဲ့ မိန်းမက မင်းနဲ့ သူ့အကြောင်းစုံတွေကို လျှောက်ပြောတယ်။ မင်း ဟာ သူ့အပေါ် သိပ်ရက်စက်တယ်တဲ့ ၊ သူ့ကို သေကြောင်းကြံတဲ့ မင်းကို လည်း မကျေနပ်ဘူးတဲ့ ၊ အခု မင်းက ဖက်စပ် ကော်ပိုရေးရှင်းမှာ မင်း သာ လူကြီးအရွေးခံရမယ့်လူ ဖြစ်နေတော့ မင်းကို အရှက်ခွဲရမှာ ကျေနပ်မတဲ့ လေ...

သူက ကက်ကက်လန်ပြောနေတာကို မမက စဉ်းစားပါဦးကွယ်လို့ ပြောတာတောင် သူ လက်မခံဘူး။ အဲဒီမှာ တင် မမဟာ မောင်မောင်ရဲ့ ရှေ့ရေးကို သိပ်စိုးရိမ်သွားတယ်။ တစ်ညလုံး မအိပ်ရသေးလို့ မမရောဂါ ကလည်း ဖောက် လာပြီလေ။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အတော်ကြာ စကားပြန် မပြောနိုင်တုန်းမှာ ပဲ သူ ဖုန်းချသွားတယ်'...

‘အဲဒီနောက်တော့ကော ဟင် မမ’လို့ မောင်မောင်က မေးခွန်းလို့ ‘အဲဒီနောက်တော့ မမဟာ မောင်မောင်ရဲ့ လုပ်ငန်းသုံး မှတ်စုစာအုပ်မှာ အရှာကောင်းလို့ ညှိမီရဲ့ လိပ်စာ တွေ့ရတာပဲ၊ မင်းရဲ့ တိုးတက်အောင်မြင်မှုမှာ မမဟာ တာဝန်ရှိတယ်။ ညှိမီနဲ့ ပြေလည်မှုရတဲ့ အထိ ဆွေးနွေးမယ်၊ မမဟာ မင်းကို ချစ်တဲ့ နေရာမှာ သွေးသားဆန္ဒထက် နှလုံးသားကို ဦးစားပေးခဲ့တဲ့ သူ မဟုတ်လား...

တကယ်တမ်းကျတော့ ညှိမီဟာ အတော်ခေါင်းမတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်၊ အလိုရမ္မက်ကြီးတဲ့ မိန်းကလေး၊ အငြိုးအတေးနဲ့ ကလဲ့စားချေလိုမှုကို အရသာတွေ့နေသလား မပြောတတ်ဘူး၊ မယားကြီးဖြစ်တဲ့ မမက ခြေဖက်မတတ် တောင်းပန်တိုးလျှိုးတာတောင် မရဘူး၊ သူ့မှာ ခိုင်လုံ

တဲ့ အထောက်အထား ရှိပြီးသားမို့... မင်းကို အရှက်ခွဲရမှ ကျေနပ်မတဲ့ လေ၊ မင်းဟာမက...

ဒီတော့ မမလည်း တစ်ခုခုတော့ လုပ်မှ ဖြစ်တော့မယ်လို့ စိတ်ကူးရ တော့တာပေါ့၊ အခြေအနေ ကတော့ သတ်ဖို့ အထိ ဖြစ်လာရတာပါပဲ။ မ မ လိုင်စင်နဲ့ ကိုင်တဲ့ အိတ်ဆောင်ပစ္စည်း ပစ္စတိုကို အိမ်က ထွက်ကတည်းက လိုရမည်ရဆိုပြီး ယူသွားခဲ့တယ်။ ဒီတော့ ဆုံးဖြတ်ပြီးတဲ့ မမဟာ သူ့ကို စေ့စေ့ ကြည့်ရင်း ... စီးကရက်ကို ထုတ်သောက်၊ မီးခြစ်ယူမယ့် ဟန်နှင့်သေနတ်ကို ဆွဲပြီး ချိန်လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှ သူ့အသက်အန္တရာယ်ကို သိသွားတဲ့ ညီမဟာ ကျားသစ်မလေးလို မမကို ခုန်အုပ်တယ်။ အဲဒီမှာ ပဲ မမလည်း ကျည်ဆန်နှင့် နှစ်တောင့်တိတိ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲကို ပစ်သွင်းလိုက်မိတယ်။ တကယ်တော့ အဓိကတရားခံဟာ မမပါပဲကွာ' လို့ ပြောလိုက်တယ်...

သူလေ မောင်မောင်ပေါ့။ ကျွန်မကို ဖက်ပြီး ငိုလိုက်တာ၊ တကယ့် ကလေးလေးအတိုင်းပဲ။ 'သူ့ကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ အကြောင်းနဲ့ ၊ သူ့ကိုယ်သူတောင် ခွင့်လွှတ်လို့ မရတဲ့ အကြောင်းတွေကို အရူးတစ်ယောက်လို'ပြောပြနေပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာဟာ မနက် (၃)နာရီလောက်၊ အိပ်ကောင်းတဲ့ အချိန်၊ ကျွန်မ အဲဒီအိမ် ဝင်တာကိုရော၊ ထွက်တာကိုပါ ဘယ်သူမှ မမြင်မတွေ့တာ တော့ အမှန်ပဲ"

စကားများ ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောလိုက်ရ၍ လား မသိ၊ ခင်ခင်ဦးသည် မောဟိုက်နေပါသည် ။ သူ့အသွင်ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော် သနားနေမိသည် ။

သို့သော် မေးစရာရှိသည် ကိုတော့ မေးဖြစ်အောင် မေးလိုက်ရပါသည် ။

"ဒါဆို ခင်ခင်ဦးကို တရားခံပါလို့ ရဲတွေက ဘယ်လို ဖော်လိုက်ကြသလဲ"

"ဒီလိုဆရာ၊ ကျွန်မတို့ အိမ်ထောင်ဦးတုန်းက တွဲရိုက်ထားတဲ့ ဓာတ်ပုံသေးသေးလေးကို ကျွန်မ အမြဲဆွဲတဲ့ ဆွဲကြိုး လော့ကက်သီးမှာ ထည့်ထားခဲ့တယ်။ ညှိမီက ကျွန်မကို ခုန်အုပ်လိုက် တော့ သူ့လက်ထဲ ဆွဲကြိုးအပိုင်းအစနဲ့ လော့ကက်သီးလေးက ပါသွားခဲ့တယ်လေ၊ အဲဒီ သဲလွန်စက အဓိက သက်မဲ့သက်သေပေါ့။"

သူ့စကားအဆုံးတွင် ဖြေသိမ့်မှုပေးနိုင်ရန်အတွက် တစ်ခုခုတော့ ပြောသင့်သည် ကို ကျွန်တော် သဘောပေါက်မိပါသည် ။ သို့ရာတွင် ကျွန်တော့်၌ ပြောစရာစကား မရှိသလို ဖြစ်နေသည် ။ ပြစ်ဒဏ် ဆယ်နှစ်ပေးခံရသော မိန်းကလေးတစ်ဦးကို ကရုဏာသက်မိသည် တော့ အမှန်ပါ။

"ကျွန်မ ရူးနေသလား ဟင်... ဆရာ"

သူက မေးပါသည် ။

"အဲဒီလို မေးကတည်းက ခင်ခင်ဦး မရူးသေးပါဘူး"

" မဟုတ်ဘူး လေ၊ အချစ်ရူး ရူးနေသလားလို့ "

"လူတွေဟာ တစ်နေရာရာမှာ တော့ ရူးနေကြတာပဲလို့ ဆိုကြတာပဲ။ အချစ်ကို ယဉ်ကျေးမှု အတော်များများကတော့ ထာဝရ တောက်လောင်နေတဲ့ မီးတောက်လို့ ဆိုကြတဲ့ အကြောင်း ကျွန်တော် ဖတ်ဖူးတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တညီးညီး မလောင်ကျွမ်းတတ်ပါဘူးတဲ့ "

"ဒါဆို ကျွန်မ ကျေနပ်တယ်"

သူမက အားတက်သရော ပြောနေသည် ။

"အချစ်ကြောင့် ကျွန်မဘဝ လောင်ကျွမ်းရတာ မဟုတ်ဘူး ပေါ့၊ အို
... ကျွန်မ ပျော်လိုက်တာ"

ဤတွင် ကျွန်တော်တို့ ၏ တွေ့ဆုံမှုသည် ပြီးဆုံးသွားပါသည်။ ။

ထောင်အမှုထမ်း ဝါဒါအမျိုးသမီး၏ ခေါ်ဆောင်ရာသို့ လိုက်ပါသွား
သော ခင်ခင်ဦးကို ကြည့်ရင်း ကျွန်တော် သက်ပြင်းရှိုက်ဖြစ်ခဲ့သည်။ ။

ရင်ထဲကမူ....

အချစ်၏ စိတ်ကူးယဉ်ကမ္ဘာသည် တကယ်ဖြစ်တည်နေသည် ဟု ထင်တတ်ကြလေသည့် ခင်ခင်ဦးသည် လည်း သူ့အရှိန်ဖြင့် လည်ပတ်သော ကမ္ဘာတစ်ခုကို ဖန်တီးနေနိုင်သူပေပဲဟု ကောက်ချက်ချလိုက်မိပါသည်။ ။

ဘယ်ကလေး

ဟာကဝုဉ်းပွဲ

ပရိသေ့သင်္ကေတ

ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာငါးဦး

"ဆရာပိုင်စိုး၊ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ တစ်စု အချုပ်ဆောင်ကို ရောက်နေတယ်ဗျ၊ နှယ်နှယ်ရရ ကောင်တွေတော့ မဟုတ်ဘူး ၊ မြန်မာပြည်မှာ အတော်ဆုံး ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတွေတဲ့ ဗျ၊ နည်းနည်းတော့ သတိထားဗျာ’

ကျွန်တော် တာဝန်မှူးကျသောနေ့တွင် ထောင်ပိုင်ကြီးက ဤသို့လျှင် သတိပေးစကား ပြောကြားပါသည်။ ။

သူသည် ဤသို့ စကားမျိုးကို ကျွန်တော့်အရင် တာဝန်မှူးကျသူကို ရော၊ ကျွန်တော့်နောက် တာဝန်မှူးကျမည့်သူကိုပါ ဤသို့လျှင် သတိပေးစကားပြောသည် မှာ သေချာသည် ။ ဗဟိုအကျဉ်း ထောင်တွင် ရာထူးအမြင့်ဆုံး၊ တာဝန်အကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်က ဤသို့ ပြောလာခဲ့လျှင် ကျွန်တော်တို့ ကဲ့သို့ ထောင်မှူးများ အဖို့ အနေမချောင်ရသည့်အထဲ ပို၍ ကျဉ်းကျပ်ရပါတော့သည်။ ။

တကယ်တမ်းတော့ ဗဟိုအကျဉ်းထောင်ကြီးသည် ထူထဲခိုင်မာမြင့်သော အုတ်ရိုးလေးဖက် ဖြင့် လုံခြုံစွာ တည်ဆောက်ထားသည်။ ။ သံတံခါးအထပ်ထပ်၊ အစောင့်အကြပ်ကြပ်ဖြင့်လည်း စီစဉ် ထားပါသည်။ ။ ဤထောင်ကြီး၏ သမိုင်းတွင် ဖောက်ထွင်းထွက်ပြေးသည့် ကိစ္စတစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပေါ်ပေါက်သေးခဲ့ဖူးပါ။ အခြား အခြားသော နည်းများ ဖြင့် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သူများ တော့ ရှိပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ကျွန်တော် နှုတ်က ထုတ်ဖော် မပြောမိသော်လည်း ရင်
ထဲမှာ မူ အစိုးရိမ်လွန်ရန် ကောဟု စောဒကတက်နေမိသေးသည်။ သို့
သော် ‘ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ’ဟု တော့ ရိုကျိုးသော တပည့်ပီသ စွာ ပြန်ပြောဖြ
စ်ခဲ့သည်။ ။

ထောင်မှူးတစ်ဦး တာဝန်မှူးတာဝန် ထမ်းဆောင်ရသည့်မှာ မလွယ်
ပါ။ အထူးသဖြင့် ညအချိန်မျိုးတွင် အလွန် တာဝန်ရှိပါသည်။ ။ တစ်ထော
င်လုံး၏ အရေးကိစ္စများကို မိမိပုံးပေါ်တွင် မက ခေါင်းပေါ်တင်ထားရ
သလို ကြီးမားလှပါသည်။ ။ ပြဿနာပေါ်လျှင် ထိုတာဝန်မှူးအဖို့ လပေါ
င်းများ စွာ ဖြေရှင်း၍ မဆုံးနိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် အလွန် ဂရုစိုက်ရပါ
သည်။ ။

ထိုညက ကျွန်တော်သည် တပည့်ဝါဒါတစ်ဦးနှင့်အတူ ဖိုကြီး၊ ထောင်
ကျဆောင်၊ အထူးဆောင်၊ ဆေးရုံနှင့် တိုက်ဆောင်များ ဆီသာမက အုတ်
ရိုးကြီးကို ပတ်ပြီး အားလုံးကိုပင် စစ်ဆေးခဲ့သည်။ ။ အမျိုးသမီးအချုပ်နှ
င့် ထောင်ကျဆောင်ကိုပင် ညဆယ်နာရီတွင် ဝင်လာသော အမျိုးသမီး
ထောင်မှူးနှင့် အဆောင်ပတ်၍ စစ်ဆေးပြီးပါပြီ။

သို့သော် အချုပ်ဆောင်နှစ်ဆောင်ကိုမူ မစစ်ဆေးဘဲ ထားလိုက်သည်
။

ယင်းမှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ ။

ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာတစ်စုံမှာ အချုပ်ဆောင်တွင် ရှိနေကြသည် မဟုတ်
လား။ သူတို့ နှင့် သီးသန့် အင်တာဗျူးလုပ်လို၍ ဖြစ်ပါသည်။ ။ သူတို့ နှင့်
ထိုင်စကားပြောရင်း အချိန်ကုန်စေလိုသည်။ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ထောင်မှူးနှ
င့် စကားပြောရသည် ဆိုတော့ ဒီကောင်တွေ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနိုင်
သည်။ ။ ထို့အပြင် ဘာကြောင့်ရယ်မသိ ထောင်ပိုင်ကြီးပြောစကားကြော

င့် ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် မသိုးမသန့် ခံစားနေရသေးသည် ။ ထောင်ကြီး တစ်ခါမျှ အဖောက်မခံခဲ့ရသည် မှာ မှန်ပါသည် ။ သို့သော် ယနေ့ညမှ အဖောက်ခံခဲ့ရလျှင် မိုးမပြု ပြိုခဲ့သော် ဟူသည့် အတွေးက ကျွန်တော့်ကို ချုပ်ကိုင်ထားပါသည် ။ ထို့ကြောင့်လည်း အချုပ်ဆောင်သို့ သန်းခေါင်ကျော်မှ သွားစစ်ဆေးရန် ကျွန်တော် စီစဉ်ရခြင်းသည် ဖြစ်ပါသည် ။

သူကောင်းသားများမှာ အချုပ်ဆောင် ပုံစံခန်းတွင် သာ ရှိနေကြပါသေးသည် ။ ထောင်ထဲ ရောက်သည် မှာ နှစ်ရက်သာ ရှိသေးသဖြင့် တရားဝင် အိပ်ဆောင်ခန်းသို့ မပြောင်းရသေး ခြင်းလည်း ဖြစ်သည် ။

သူတို့ အနေထားကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် သူကောင်းသားများ ဩဇာမသေးလှကြောင်း အကဲခတ်မိပါသည် ။ သူတို့ အိပ်ရာသည် အပြင်ဘက် အုတ်ရိုးတန်းအတွင်း သံတိုင်ဘေးတွင် ထူထဲသော အိပ်ရာခင်းဖြင့် ကျကျနန နေရာယူထားခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည် ။ အိပ်ခန်းဘေးနား အုတ်ရိုးတန်းလို နေရာမျိုးတွင် နေရာရဖို့ ဆိုသည် မှာ လွယ်ကူလှသည် မဟုတ်ပါ။ ထောင်နှင့် အထားကျသူများ ပေးနိုင်၊ ကမ်းနိုင်၊ စားသုံးနိုင်သူများ သာ ယူလေ့ရှိသောနေရာ ဖြစ်သည် ။

ထို့ကြောင့် သူတို့ ဩဇာမသေးဟု ကျွန်တော် ခန့်မှန်းမိခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။

သို့သော် သန်းခေါင်းကျော်ပါမှ သူတို့ ကို နှိုးပြီး စကားပြောရခြင်းမှ နည်းနည်းတော့ ဒုက္ခပေးရာ ရောက်ပါလိမ့်မည်။ သို့သော် သူတို့ ရောကျွန်တော်ပါ အိပ်ပျက်ကြမည်က လွဲလျှင် အန္တရာယ်နှင့် လုံခြုံမှုကို တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ ကာကွယ်ထားနိုင်မည်ဟု ယုံကြည်သဖြင့် ဇွတ်မှတ်၍ စီစဉ်ရပါတော့သည် ။

သို့ဖြင့် တာဝန်ကျ တာရာကိုခေါ်၍ အခန်းလူကြီးကို တိုးတိုးအသိ

ပေးပြီးမှ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ကို နှိုး၍ သံတိုင် အတွင်းနှင့်အပြင် စကားပြောရခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ထောင်မှူးကိုယ်တိုင် အဆောင်ထဲ ဝင် လာမှန်းသိလျှင် အိပ်မောကျနေသော အကျဉ်းသားတို့ ပုံစံထိုင်ကြရ တော့မည် ဖြစ်သည်။ ။ ယင်းကို ကာကွယ်သောအားဖြင့် ကျွန်တော် တိုး တိုးကျိတ် စီစဉ်ရခြင်းသည် ဖြစ်သည်။ ။

အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်မှာ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ တိုးဇော်၏ ပြောပြချက်ကို ကျွန်တော်က အဆင်ပြေအောင် ပြန်လည်၍ ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ပြင် သူ့အကြံပေးသည့်အတိုင်း နာမည်ဆင်သူများ ပါနေသဖြင့် အမည်ရင်းကို မရေးတော့ဘဲ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ ငါး စသည် ဖြင့် နာမ်စားတို့ ကို အသုံးပြုလိုက်ရပါသည်။ ။

"ကျွန်တော်တို့ ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ငါးဦးထဲမှာ ရန်ကုန်က လူက ခေါင်းဆောင်ပါ။ သူ့ကို မောင် တစ် လို့ သာ ဆိုရမှာ ပဲ။ ဒီကိစ္စတစ်ခုလုံး ဟာ သူက ဦးဆောင်စီစဉ်တာကိုး၊ အဲ... ကျွန်တော့်ကိုတော့ မောင်နှစ် လို့ ပဲ မှတ်ပါ"

ဤသို့ပင် မောင်နှစ်က သူတို့ ဇာတ်လမ်းကို စတင် ရင်ဖွင့်ပါသည်။ ။

ကျယ်ပြန့်လှသော အချုပ်ဆောင် ပုံစံခန်းတွင် (၄၀) ဝပ်အား မီးလုံးကြောင့် သူ့အသွင်ကို ဝီပြင်စွာ မမြင်ရသော်လည်း အသက်(၃၀) ကျော် လူရွယ်တစ်ဦးဟူ၍ သိထားလိုက်ပါသည်။ ။

"တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော့်အဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်က စာတစ်စောင် လာပေးတယ်။ ကျွန်တော် က ပျဉ်းမနားသားပါ ဆရာ၊ စာထဲမှာ ရေးထားတဲ့ သဘောက အလွန်အကျိုးထူးမည့် ကိစ္စတစ်ခု ရှိသည်။ ။ ယင်းမြို့နယ်မှာ မင်းအတော်ဆုံးလို့ ယူဆလျှင် ရန်ကုန်ချမ်းထူးသို့ လဆန်းတစ်ရက်၊ အင်္ဂါ နံနက် ဆယ်နာရီ လာတွေ့ပါတဲ့ "

"ဘာသဘောလဲကွ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း စာရချင်း နားမလည်ဘူး၊ စာလာပေးတဲ့ ကျွန်တော့်ကောင် ကို မေးကြည့်တော့မှ အတော့်ကို အကွက်ချထားတဲ့ ကိစ္စဖြစ်တယ်တဲ့ ။ ပျဉ်းမနားမြို့နယ်မှာ ကျွန်တော် အတော်ဆုံး ဆိုတာကိုတောင် နှစ်ဝက်လောက် လေ့လာထားတယ်ဆိုပဲ၊ သိပ်စိတ်ချရတဲ့ အဆင့်ရောက်မှ ကျွန်တော့်ကို လှမ်းခေါ်တာတဲ့ "

"အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာကိုကော မင်း မစုံစမ်းဘူးလား"

"ဘယ်နေလိမ့်မလဲ ဆရာ၊ ဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ လဲလှယ်ရမယ့် ကိစ္စမျိုးမှာ ဆရာကြီးဟာ ဘာကောင်လဲဆိုတာ ရန်ကုန်ဆင်းပြီး စုံစမ်းတာပေါ့"

"အဲဒီတော့..."

"ဟာ... လက်ဖျားခါ ဆရာတင်လောက်တဲ့ သူပါပဲ။ အသက် သုံးဆယ့်ငါးလောက်ရှိပြီး လုပ်သက်ဟာလည်း သူ့အသက် တစ်ဝက်လောက် ရှိနေပြီ။ အိမ်ထောင်မရှိဘူး၊ ဖျတ်လတ် သွက်လက်သလောက် အနေအထိုင် ပိပိရီရီ ရှိတယ်။ စုစုဆောင်းဆောင်းနဲ့ လုပ်ငန်းတော်တော်များများ ရင်းနှီးမြှုပ်နှံထားလိုက်သေးတယ်။ လူပုံကတော့ ဌာနကြီးတစ်ခုက အရာရှိတစ်ယောက် လား အောက်မေ့ရတယ်"

"မင်း သူနဲ့ သွားတွေ့တာလား"

" မဟုတ်ဘူး ၊ ချိန်းရက် မရောက်ခင် ကျွန်တော့်နည်း ကျွန်တော့်ဟန်နဲ့ စုံစမ်းတာပါ။ နောင် သူနဲ့ တွေ့တဲ့ အခါ ကျွန်တော် သူ့ကို လျှို့ဝှက်စုံစမ်းတာသိတဲ့ အကြောင်း ပြောပြတယ်လေ"

"မင်းကောင်က ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ"

ကျွန်တော်က ချီးကျူးစကားပြောမိသည်။ ။

"ဒါကြောင့်လည်း ကိုယ့်မြို့နယ်မှာ အတော်ဆုံးဆိုတဲ့ ကျွန်တော်တို့က သူ့ကို ဆရာတင်ရတာ ပေါ့ ခင်ဗျာ"

သူက ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာဖြင့် ပြောနေသည်။ ။

"အဲဒီ မင်းတို့ ဆရာကြီး ဘယ်သူလဲကွ၊ သူကော အခုပါလာသလား၊ ဘယ်မှာ လဲ"

"သူနာမည်က ရွှေထွန်းပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ လောကမှာ တော့တာလီလို့ သိထားကြပါ တယ်။ သူ အခု ပါမလာဘူး ဆရာ၊ စစ်ဆေးစရာရှိသေးလို့ စခန်းအချုပ်မှာ ခေါ်ထားပါတယ်"

"ဪ... ဒီလိုလား၊ ကဲ ပြောစမ်းပါဦးကွာ မင်းတို့ ကိစ္စ"

"ခြုံပဲ ပြောပါရစေတော့ ဆရာ၊ ဒီလိုနဲ့ ချိန်းတဲ့ နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ ငါးဦး တွေ့ဖြစ်တယ်၊ နာမည်တွေ မှတ်ရရှုပ်နေမှာ စိုးလို့ နာမည်ရင်းတွေ မပြောတော့ပါဘူး၊ နံပါတ်စဉ်အလိုက်ပဲ ဆိုပါစို့။ မောင်တစ်ဆိုတာက ရန်ကုန်က၊ ခုန ကျွန်တော်ပြောတဲ့ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်။ မောင်နှစ်ဆိုတာက ကျွန်တော် ပျဉ်းမနားသား၊ မောင်သုံးကတော့ မော်လမြိုင်သားပါ။ မောင်လေးက မန္တလေးသား၊ မောင်ငါးက ပဲခူးသားပါ။ အားလုံး ငါးယောက်တိတိ"

"ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ငါးဦးပေါ့ကွာ"

"အင်း... အဲဒီလိုပဲ ဆိုပါတော့ ဆရာ"

ထို့နောက် သူက ဆက်ပြောသည်။ ။

"အဲဒီနောက် အဲဒီလူ တာလီက ကျွန်တော်တို့ တစ်ဦးချင်း အရည်အ

ချင်းနဲ့ မအောင်မြင်ခဲ့တဲ့ ကိစ္စတွေသာမကဘူး၊ ထောင်ကျခဲ့တာကွ၊ လက်ရှိ အခက်အခဲတွေကအစ ဝါသနာ ပါတာထိ အဆုံးပဲ ဆိုပါတော့၊ ပြောပြနေတာများ နတ်မျက်စိရှိသလား အောက်မေ့ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဆိုတာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။"

"သူက ဒီလောက် လေ့လာထားရအောင် မင်းတို့ ကိစ္စက ဘာမို့လို့ လဲကွာ၊ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ်လို့ လဲ"

ကျွန်တော် ဖြတ်မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟာ ... ကြီးကျယ်ပါပြီလား ဆရာ၊ ဒီတစ်သက် မဟုတ်ဘူး ၊ ဆယ်သက် စားမကုန်နိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးကြီး ဆရာရဲ့ "

"ဟေ... တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဆိုစမ်းပါဦး"

"အနီ ဆရာရယ်၊ အနီဆိုတာ ဆရာ သိမှာ ပါ၊ ပတ္တမြားလေ"

သူ့အသံ တုန်ယင်နေသည်။ ။

"အေး... ဟုတ်ပါတယ်၊ သိပါတယ်ကွ"

"အရွယ်က ရာသီဥတုသုံးပါးခံတဲ့ နတ်သမီး သစ်သားမီးခြစ်ဆံဘူး အရွယ်လောက်၊ အရောင် က မင်နီကြည်ကြည်၊ တန်ဖိုး သိန်းတစ်ရာ လေးဆယ်၊ ဒါတောင် ခေါ်ဈေးပဲ ရှိသေးတာနော် ဆရာ"

"ဟ... ဟုတ်ရဲ့ လားကွာ၊ မင်းတို့ ကိုယ်တိုင် မြင်ရလို့ လား"

သေချာအောင် ကျွန်တော် မေးကြည့်ရပြန်သည်။ ။

"ကြိုမမြင်ရလေး တစ်ခုကလွဲရင် အားလုံး အမှန်တွေချည်းပါ ဆရာ

"

"ဟာကွာ... မဟုတ်သေးပါဘူး... မင်း"

"ဪ ဆရာရယ်၊ ဘဝတစ်ခုလုံး ရင်းရမယ့် ဥစ္စာ ကျွန်တော်တို့ မသေချာဘဲ လုပ်ပါ့မလား"

သူက ကျွန်တော့် စကားမဆုံးမီ ဝင်ပြောသည်။ ။

"အဲဒီအတွက် ကျွန်တော်တို့ တစ်လနီးပါး လေ့လာတာပါ။ အားလုံး အမှန်ချည်းပဲ"

"ကဲပါကွာ... ထားပါတော့ ဆက်ပြောပါဦး"

"အဲ... နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ဖြစ်သွားကြတယ်လေ"

"ဟ... ဟ နေပါဦး၊ မင်း ဆိုလိုတာက အဲဒီပစ္စည်းကို မင်းတို့ ရအောင် ယူနိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား၊ ဘယ်လို စွန့်လွှတ်စွန့်စားရတယ်။ အခြေအနေ ဘယ်လိုဆိုတာလောက်တော့ ရှင်းဦး မှ ပေါ့ကွာ၊ မင်းဟာ က မြန်မယ့်မြန်မာတော့ အသံထက်တောင် မြန်နေပါပေါ့လား"

"ဘယ်လို စွန့်စားကြရတယ် ဆိုတာကိုတော့ အသေးစိတ် မသိချင်ပါနဲ့ တော့ ဆရာ။ အတော်ဆုံး ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာ ငါးဦးစလုံး ပါဝင်လှုပ်ရှားရတယ် ဆိုကတည်းက ... မသေးတဲ့ ကိစ္စဆိုတာ ဆရာ သဘောပေါက်မှာ ပါ။ အမှန်က ဒီကိစ္စ ဖြစ်လာလို့ လည်း ကျွန်တော်တို့ အထဲရောက် လာကြရတာပါ။ အဲ... အခြေအနေဆိုတာကတော့ ဒီအနီကြီးကို ပိုင်ရှင်က တစ်ရာလေးဆယ် လိုချင်၊ ကြားလူတွေက တစ်ရာခြောက်ဆယ်နှစ်နဲ့ ပြန်ထုတ်ချင်တယ်၊ အရောင်းအဝယ် မပြတ်သေးတဲ့ ကာလမှာ ပစ္စည်းကို ပိုင်ရှင်လက်ထဲမှာ ထားတုန်း ကျွန်တော်တို့ က အရ အလစ်သုတ်ခဲ့တာ ဆရာရဲ့ "

"ဒီပစ္စည်းကို မင်းတို့ ရလိုက်တယ်လို့ ဆိုလိုတာလား"

ကျွန်တော်က သိလိုစိတ်ဖြင့် ဝင်မေးလိုက်သည်။ ။

"ဟုတ်တယ်လေ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့..."

"ဘာဒါပေမဲ့လည်း ကွာ၊ မင်း ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

"ဒီလို ဆရာရယ်၊ အဲဒီညကအကြောင်း၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ခဲ့တာက ခြံဝင်းကို ဖြတ်၊ အိမ်ကို ဖောက်ပြီး အပေါ်ထပ်ကိုတက်၊ သီးသန့်ခန်းထဲဝင်၊ လုံခြုံပေ့ဆိုတဲ့ မီးခံသေတ္တာကို ဖောက်ပြီးမှ ကုဗ တစ်ပေပတ်လည်ရှိတဲ့ ရတနာသေတ္တာကို ပွေ့ထုတ်ခဲ့ရတာ ခင်ဗျ၊ အခက်အခဲ ဘယ်လောက်ကို ဖြတ်ကျော်ရတယ်ဆိုတာ ဆရာ ခန့်မှန်းမိမှာ ပါ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စု အိမ်ရောက်လို့ သေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်ရော ဘာဆို ဘာမှ မရှိတော့ဘူး ဆရာ"

"ဟေ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ပါမလာတာလား၊ ထည့်မထားတာလား"

"ပါလည်း ပါလာတယ်၊ ထည့်လည်း ထည့်အားပါတယ် ဆရာရဲ့ "

"ဟ... ငါ... ဒါဖြင့် ဘယ်လို..."

"ကျွန်တော် ပြောပြချင်တာ အဲဒီကဏ္ဍပေါ့ ဆရာရယ်။ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ နံပါတ်တစ် ကဆိုရင် ဒေါသထွက်ပုံများ မျက်လုံးက မီးဝင်းဝင်းတောက်မတတ်ပါပဲ။ တို့ အထဲက တစ်ယောက် ယောက်ကတော့ လက်စွမ်းပြပြီကွ၊ ပစ္စည်းကို ထုတ်ပေးမလား၊ မပေးဘူးလားဆိုပြီး စိန်ခေါ်တော့ တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ သေတ္တာကို စားပွဲပေါ်တင်ထားပြီး မဖွင့်သေးခင် အောင်ပွဲခံသေတ္တာကို စားပွဲပေါ်တင်ထားပြီး မဖွင့်သေးခင် အောင်ပွဲခံ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ ဝီစကီ သောက်ကြသေးတယ်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း သန်းကြွယ်သူဌေးဖြစ်မယ့် ကောင်တွေဆိုတော့ တေလေကြမ်းပိုး ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကျွန်တော်တို့ တောင်မှ မှ င်နဲ့ မောင်းနဲ့ အိုက်တင်ခံပြီး အရက်ကို ဇိမ်ဆွဲသောက်ခဲ့ကြတာ ဆရာရဲ့ "

"နည်းနည်းတော့ စဉ်းစားစရာပေါ့ကွာ"

ကျွန်တော်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"နည်းနည်း မဟုတ်ဘူး ဆရာ။ အများကြီး စဉ်းစားစရာဖြစ်နေပြီ။ ခေါင်းဆောင်ကလည်း ကျွန်တော်တို့ ကို မယုံကြည်တော့ဘူးလေ။ သူက ကျွန်တော်တို့ ကို ‘မင်းတို့ ဟာ အတော်ဆုံး ဖောက်ထွင်းသမားဆိုတာ ငါ လက်ခံတယ်။ ဒါကြောင့် ငါတို့ မှာ ကြိုတင်စီစဉ်မှုတွေ လုပ်ထားခဲ့တယ် ။ အဲဒါကတော့ အခု အရက်သောက်တဲ့ နေရာမှာ ဖန်ခွက်တစ်လုံးတည်း ကို ခွက်လှည့်သောက်ရတာကိုပဲ ကြည့်တော့၊ အခု သေတ္တာထဲက ယူသွားတဲ့ ကောင်ဟာ ဘယ်သူဆိုတာ မင်းတို့ အချင်းချင်း မသိပေ မယ့်၊ ငါသိတယ်ကွ။ အဲဒီတော့ ကာယကံရှင်က ဝန်ခံမလား ပြောကွာ’... တဲ့ "

"အဲဒီတော့ ဘယ်ကောင်က ဝန်ခံသလဲ"

ကျွန်တော်က ဝင်မေးလိုက်သည်။ ။

"ဘယ်သူမှ ဝန်ခံမဘူး ဆရာ"

သူက ဆက်ပြောသည်။ ။

"ဒီတော့ နံပါတ်တစ်က ပြီးပြီးလေး ပြန်ပြောတယ်။ ‘ယူတဲ့ ကောင် ငါသိလို့ အဲဒီကောင် သောက်မယ့်အလှည့်မှာ ၊ အရက်ထဲ ငါဆေးခတ်လို က်ပြီးပြီ။ ဟောဒီမှာ ဖြေဆေးကွ’ဆိုပြီး သူ့အိတ်ထဲက ပုလင်းဖြူ ပြားပြားလေးကို ထုတ်ပြီး စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တယ်။ သုံးမိနစ်အတွင်း သေတော့မယ်တဲ့ ။ ဒါကြောင့် ဖြောင်ဝန်ခံခိုင်းတယ်။ အဲဒီမှာ ပဲ နံပါတ်ငါးက ပုလင်းဖြူလေးကို လှမ်းယူပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျွန် တော်တို့ မျက်လုံးပြူးသွားတာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်က ပုလင်းကို စားပွဲ ပေါ် ပြန်ချထားတယ်။ ဘာမှ လည်း မပြောဘူး။ အဲ... နံပါတ်လေးက

တော့ သူလည်ပင်းကို ရုတ်တရက် စမ်းသပ်ပြီး ဖျစ်ညှစ်သေးတယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ဒီကောင်လည်း ဘာမှ မပြောဘူး။"

"နေဦးကွ... နံပါတ်တစ်က ခေါင်းဆောင်၊ နံပါတ်နှစ်က မင်း၊ ဪ... ဟိုနံပါတ်သုံးကတော့ ဘာလုပ်ရှားမှုမှ မပြဘူးလား။"

ကျွန်တော် မေးရပြန်ပေသည် ။

"အဲဒီကောင်ကတော့ ဣန္ဒြေအကောင်းဆုံးပဲ ဆရာ၊ ဘာလုပ်ရှားမှုမှ မပြသလို ဘာစကားမှ မပြောဘဲ ကျန်လူအားလုံးကို မသင်္ကာတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ ကြည့်နေတယ်လေ"

"အဲဒီ နံပါတ်သုံးလည်း မဟုတ်ဘူး ပေါ့နော်"

"သံသယတော့ ရှိစရာပေါ့ ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင် မဟုတ်ကြောင်း ပွဲသိမ်းမှ သိရတယ်။ ဆရာ ဘယ်သူလို့ ထင်သလဲဟင်"

သူက မေးပါတော့သည် ။

ကျွန်တော့်မှာ စဉ်းစားရပါပြီ။

"နေဦးကွ၊ မင်းတို့ စကားဝိုင်းထဲမှာ စကားအပြောဆုံးဟာ နံပါတ်ဘယ်လောက်လဲ"

ကျွန်တော်က မေးလိုက်သည် ။

"နံပါတ်တစ်ပါ ဆရာ"

သူက ဖြေသည် ။

"ဒါဖြင့် ပစ္စည်းကို လက်လှည့်ပြီး ထုတ်ယူလိုက်တဲ့ သူဟာလည်း မင်းတို့ ရဲ့ ခေါင်းဆောင် နံပါတ်တစ်ပဲ ဖြစ်ရမယ်"

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးတွင် သူ့ထံမှ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ကျိတ်ရယ်

သံကို ကြားလိုက်ရပါ သည် ။ ကျွန်တော် ကြောင်၍ ကြည့်နေဆဲမှာ ပင် သူ့ထံမှ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည် ။

"ဟုတ် လိုက်လေ ဆရာရယ်။ သိပ် မှန်တာပေါ့၊ ဆရာ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲဟင်"

သူက မေးနေပြန်သည် ။

"ဒီလိုကွ ... လူပြော မသန်၊ လူသန်မပြော ဆိုတဲ့ စကားဟာ သိပ်လျှို့ဝှက်တတ်တဲ့ သူတွေရဲ့ အကျင့်ကွ၊ အခု မင်းတို့ ဟာကျတော့ လူပေါ်လူဇော် လုပ်ပြရမယ့်ကိစ္စ၊ အရေးကြုံရင် ကြွားချင်တယ်၊ ကိုယ်ဘယ်လောက် စွမ်းတယ်ဆိုတာ ပြချင်တယ်။ ဒါမှ တခြားကောင်တွေက ဝပ်သွားမှာ ကိုး။ အခုလည်း မင်းတို့ ခေါင်းဆောင်က သမားဂုဏ်ပြချင်နေတာ သူ့စကား ဇာတိပြနေလို့ ပဲကွ"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ ဆရာလည်း မဆိုးပါဘူး၊ လူကဲခတ် ကျွမ်းသားပဲ"

သူက ကျွန်တော့်ကို ချီးကျူးနေသည် ။

"ကဲပါကွာ... မင်းဇာတ်က သိမ်းဦးမှာ လား"

"သိမ်းတော့မှာ ပါ ဆရာရဲ့ "

သူက ဆက်ပြောသည် ။

"ကျွန်တော့်တို့ က တရားခံ မဖော်ထုတ်နိုင်တဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်မှာ ခေါင်းဆောင်နံပါတ်တစ် က တဟားဟား ရယ်မောရင်း သူ့အိတ်ထဲက ပတ္တမြားကို ထုတ်ပြပြီး 'ဟောဒီမှာ တွေ့လား၊ မင်းတို့ ထက်လျင်လို့ ခေါင်းဆောင်လုပ်တာကွ၊ မတူရင် မတုနဲ့ 'လို့ ပြောတော့တာပဲ ဆရာရေ"

"ဒီလိုပဲ ဖြစ်ရမှာ ပေါ့ကွာ"

ကျွန်တော်က မှတ်ချက်ချဖြစ်သည်။

"ဪ... ဆရာကို ပြောပြစရာ တစ်ခု ကျန်သွားသေးတယ်"

"ဘာများ လဲကွာ"

"နံပါတ်တစ်ခေါင်းဆောင်က ကျွန်တော့်ကို စာရေးပြီး ခေါ်သလို ကျန်သုံးယောက်ကိုလည်း ခေါ်ခဲ့တယ် ဆိုတာပါ"

"ဒါကတော့ မင်း မပြောလည်း ငါသဘောပေါက်ပြီးသားပါကွာ၊ ဆက်သာပြောစမ်းပါ"

ကျွန်တော်က တိုက်တွန်းရပြန်သည်။

"အဲဒါပဲပေါ့ ဆရာ၊ ကျွန်တော်တို့ ဇာတ်သိမ်းခန်းဆိုတာ"

"ဟေ... ဘာလို့ လဲ၊ ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

သည် တစ်ကြိမ်တွင် တော့ ကျွန်တော် ဉာဏ်မမီသလို ဖြစ်နေရသည်

။

"ဟား... ဟား ခေါင်းဆောင်ကလည်း ပစ္စည်းထုတ်ပြရော၊ တစ်ခါတည်း နံပါတ်သုံးက နောက်ဘက်ကို ခုန်ဆုတ်လိုက်ပြီး ခြောက်လုံးပြူးနဲ့ ထုတ်ချိန်တော့တာကိုး ဆရာရေ"

"ဟာ... ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ"

"ဒီလိုလေ ဆရာရဲ့ ၊ နံပါတ်သုံးက မော်လမြိုင် ဖောက်ထွင်းဝိဇ္ဇာရဲ့ စာကို ရထားတဲ့ အိုင်အိုချစ်ကောင်း လေ ဆရာ၊ ရုပ်ချင်းဆင်လေတော့ လောဘဇောတက်နေတဲ့ နံပါတ်တစ် ခေါင်းဆောင်ကလည်း အသေးစိတ် မစိစစ်ဖြစ်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ ၊ ဒီလူက နောက်ဆုံးမှ ရောက်လာတဲ့

အလယ်လူ နံပါတ်သုံး ဆရာရဲ့ "

"ဟေ... ဒါဖြင့် အခု ... အချုပ်ဆောင်ထဲမှာ မင်းလူ ဘယ်နှယောက်
လဲ"

သူတို့ အိပ်ရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော် မေးမြန်ပြန်သည်။ ။

"နံပါတ်နှစ်ဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်ရယ်၊ လေးရယ်၊ ငါးရယ်ပါ ဆရာ၊ နံပါတ်တစ်ကတော့ မြို့မ အချုပ်ခန်းမှာ ကျန်ရစ်ပါတယ်"

"ကောင်းကွာ"

ကျွန်တော်၏ နောက်ဆုံးမှတ်ချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ။

"ဟုတ်ကဲ့၊ အကောင်းဆုံးကတော့ အလယ်လူ ချစ်ကောင်း နံပါတ်သုံးပါပဲ ဆရာ၊ သူကတော့ ရာထူးတက်မှာ သေချာသွားပြီ၊ ကျွန်တော့်မှာတော့...."

ကျွန်တော် သူတို့ ကို နှုတ်ဆက်ပြီး အချုပ်ဆောင်မှ ထွက်ခဲ့သောအခါ အချိန်မှာ နံနက် သုံးနာရီတိတိ ရှိနေပါပြီ။
